

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 15Csp/106/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122206444
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Johana Bertová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8122206444.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Johanou Bertovou v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX D., právne zastúpeného: JUDr. Danielom Tarbajom, advokátom so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, IČO: 53 450 345, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpeného: Advokátska kancelária Remedium Legal s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 100,02 € takto:

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 15,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, počítaných zo sumy uvedenej vo výroku I. tohto rozsudku, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresného súdu Prešov dňa 15.07.2022 domáhal toho, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu primeraného finančného zadostučinenia vo výške 100,02 EURO a náhrady trov konania.

2. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 16Csp/27/2022 o zaplatenie 28,40 Eur bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa úspešný v uplatňovanom nároku vtedajšieho žalobcu, rozsudkom Okresného súdu Prešov, pod sp. zn. 16Csp/27/2022, zo dňa 19.05.2022, (ďalej len Základné konanie). Súd v tomto konaní rozhodol, že: „Žalobu zamietá“. V odôvodnení tohto rozhodnutia zo dňa 19.05.2022 súd prvej inštancie uviedol: v odseku 24: „Za jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa je údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“), pretože uvedený údaj zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu, teda spotrebiteľovi, stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj tým, že pri údají o RPMN sa podľa vyššie citovanej právnej úpravy musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Je pritom nepochybné, že v zmluve spomínaný údaj chýba, napriek tomu, že je uvedená hodnota RPMN, čo však v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nepostačuje. Súd preto musel dospieť k záveru, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN. V zmluvných podmienkach je síce uvedený vzorec na výpočet RPMN, avšak tento je zložitý a pre priemerného spotrebiteľa iste len ťažko pochopiteľný, navyše len s odkazom na zákon o spotrebiteľských úveroch. Preto táto absencia spôsobuje fikciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.“, v odseku 26: „Vzhľadom na vyššie uvedené súd teda dospel k záveru, že dohodnutá úroková sadzba vo výške 26,70

% ročne je v rozpore s dobrými mravmi, a preto v tejto časti je zmluva v zmysle § 41 OZ neplatná. Na základe vyššie uvedeného môže žalobca od žalovaného požadovať iba sumu poskytnutých finančných prostriedkov a predmetný úver je aj preto potrebné považovať za bezúročný.“, v odseku 42: „Súd prvej inštancie preto takéto formulárove, ba priam ľahkovážne, skúmanie bonity dodávateľom u spotrebiteľa vyhodnotil za v rozpore s dobrými mravmi a preto žalobu aj kvôli nedostatočnému skúmaniu bonity zamietol.“, v odseku 43: „Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný čerpal úver vo výške 778 eur a poukázal úhrady celkovo vo výške 1.107,60 eur, súd preto žalobu zamietol.“. Citovaným rozsudkom Okresného súdu Prešov bolo preukázané, že súčasný žalovaný porušil právo spotrebiteľa tým, že so žalobcom dojednal úrok v rozpore s dobrými mravmi a porušil svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to uvádzať všetky obligatórne náležitosti úverovej zmluvy a postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity klienta. Žalobca uviedol, že spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Vzhľadom na uvedené je žalobca toho názoru, že som má na súde úspešne uplatniť porušenie svojho práva, ako aj povinnosti žalovaného vyplývajúce zo zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Žalobca zdôraznil, že žalovaný konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalú obchodnú prax, a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa a spôsobiť majetkovú ujmu žalobcovi. Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia žalobca považujem sumu vo výške 100,02 €, čo zodpovedá súčtu sumy žalovanej istiny vo výške 28,40 €, úrokov z omeškania vo výške 3,87 € (t.j. úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 28,40 € od 29.08.2019 do 19.05.2022) a trov právneho zastupovania uplatnených žalobou vo výške 67,75 €, pretože vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je jediným objektívnym kritériom rozhodujúcim pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia suma, o ktorú spotrebiteľovi hrozila alebo bola spôsobená majetková ujma. Výška finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť. Pojem „primeraný“ má viacero synonym, avšak jedným z nich je slovo „spravodlivý“. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nemôže mať len symbolický význam, pretože symbolická výška nezohľadňuje obsah pojmu spravodlivosť. Zároveň je potrebné zohľadniť aj účel inštitútu PFZ, a to jeho sankčnú, odradzujúcu, satisfakčnú a relutárnu funkciu.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným Okresnému súdu Prešov 10.08.2022, v ktorom uviedol, že: s podanou žalobou nesúhlasí a tvrdenia žalobcu v plnom rozsahu popiera. Žalobca sa podanou žalobou dovoľáva priznania primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovaná (vtedajšia žalobkyňa) žalobou doručenou súdu dňa 21.02.2022 sa v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov (ďalej aj ako „súd“) pod sp. zn. 16Csp/27/2022 (ďalej ako „Pôvodné konanie“) domáhala voči žalobcovi zaplata sumy 28,40 € s príslušenstvom. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 21.02.2022 č.k. 16Csp/27/2022-47 (ďalej ako „rozsudok“) súd žalobu zamietol. Žalobca má za to, že „citovaným rozsudkom Okresného súdu Prešov je preukázané, že žalovaná porušila právo spotrebiteľa tým, že so mnou dojedнала úrok v rozpore s dobrými mravmi a porušila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to uvádzať všetky obligatórne náležitosti úverovej zmluvy a postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity klienta.“ Hoci sa so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci prejednávanej v pôvodnom konaní žalovaná nestotožňuje, toto ako právoplatné rešpektovala a jeho výrokovej časti sa podriadila. Z uvedeného dôvodu má žalovaná za to, že rozhodnutím v pôvodnom konaní došlo k nastoleniu rovnováhy medzi právami a povinnosťami v zmluvnom vzťahu, keďže úver bol vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov, čo vo svojej podstate predstavuje výhodu na strane žalobcu. V uvedenej súvislosti si dovoľujeme poukázať na Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 14Co/91/2012, zo dňa 10.10.2013, ktorý k uvedenej problematike okrem iného uviedol, že „Pri výklade ust § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je nevyhnutné, aj v záujme eliminácie jeho možného zneužitia sledovať jeho účel (...). Posúdenie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení. V striktnom význame žalovaná nebola tou, ktorá úspešne uplatnila porušenie práva, žalobcovi musí zaplatiť len istinu úveru s úrokom z omeškania nie preto, že by úspešne porušenie práva uplatnila, ale pre žalobcovu pochybenie, neúplnosť obsahu zmluvy; je povinná zaplatiť mu teda len tú sumu peňazí, ktoré si od neho požičala a keby nemeškala, ani cent na viac. V tomto zmysle je vo výhode, žalobca jej takouto zmluvou žiadnu ujmu nespôsobil ani spôsobiť nemohol. Žalovaná ani netvrdila, že by sa zaplata úveru od nej žalobca reálne domáhal neprimerane, tak že by jej mohol spôsobiť nejakú ujmu, závažné dôsledky. Žiadať v tejto situácii od žalobcu sumu, ktorou by v podstate za ňu zaplatil to čo jej požičal je podľa súdu prvého

stupňa predstavou zjavne pomýlenou a ničím nezdôvodniteľnou.(...) Ak bol prijatý záver vo veci samej o povinnosti žalovanej vrátiť žalobcovi len rozdiel toho, čo žalovaná od neho prijala, po odpočítaní toho, čomu plnila, je odvolací súd toho názoru, že takýmto prijatým rozhodnutím bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím vzhľadom na ciele a účel, aký vyplýva z ust. § 53a Obč. zák. (v nadväznosti na dátum uzavretia predmetnej zmluvy),určovať ešte neprijateľnosť zmluvných podmienok. Neobstojí v tomto smere ani odkaz odvolateľov nato, že prípadné pozitívne rozhodnutie by založilo nárok na finančné zadosťučinenie. Hypotéza žalobcu predpokladaná ust. § 3 ods. 5 tretia veta ZoOS o úspešnom uplatnení práva na súde spotrebiteľom nebola naplnená. Žaloba žalobcu sa javí byť tiež právne nepodloženým podaním. V Pôvodnom konaní totiž k žiadnemu uplatneniu práv zo strany žalobcu v zmysle hypotézy predpokladanej v ust. § 3 ods. 5 tretia veta ZoOS nedošlo, nakoľko tento v konaní vystupoval výlučne v procesnom postavení žalovaného. Že sa zo strany žalovanej nejedná o nepodložený jazykový či právny purizmus, nasvedčuje popri už zmienenému Rozsudku KS PO sp. zn. 14Co/91/2012 tiež Rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/159/2015 zo dňa 25.5.2015, ktorý pri posudzovaní nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 tretia veta ZoOS konštatoval okrem iného, že „Odvolanie odporcu je dôvodné, pokiaľ namieta, že zo strany navrhovateľa nedošlo k splneniu prvého predpokladu zákonného ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa a síce bolo potrebné, aby svoje porušené právo spotrebiteľ uplatnil na súde a v tomto konaní musel byť aj úspešný, k čomu však nedošlo. Z hypotézy citovanej právnej normy v časti, v ktorej priznáva spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosť učinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Z vyššie uvedeného rozhodnutia sa tak zdá, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je podmienený úspešným

uplatnením porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom v súdnom konaní, čo však nie je prípad žalobcu v tomto konaní, keď v pôvodných konaniach boli konštatované len obsahové nedostatky Zmluvy o úvere. Predmetný úspech žalobcu v pôvodnom konaní však v žiadnom prípade nemôže znamenať aj automatickú garanciu duplicitného práva na primerané finančné zadosťučinenia v zmysle požiadaviek ust. § 3 ods. 5, tretia veta ZoOS. Prijatím naznačeného výkladu by sa totiž malo za následok prinajmenšom: - dvojité trestanie žalovanej za obsah Zmluvy o úvere, ktorá už nemá žiadnu schopnosť spôsobiť žalobcovi akúkoľvek ujmu (keďže súd v Pôvodnom konaní posúdil zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov a z uvedenej príčiny ani nepriznali žalovanej uplatnené právo na peňažné plnenie), no najmä by predstavoval akúsi „biankozmenku“ v rukách spotrebiteľa, ktorý by si len na základe predloženia rozsudku z konania, v ktorom bol z procesného hľadiska úspešný, mal garantované u dodávateľa finančnej služby právo na primerané finančné zadosťučinenie; otáznou by tak bola už len výška sumy, ktorú by si spotrebiteľ do žaloby z titulu primeraného finančného zadosťučinenia vyplnil. Zákonodarca podľa názoru žalovanej ust. § 3 ods. 5 ZoOS nesledoval to, aby dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore bol automaticky vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Uvedené by bolo absurdné a navyše celkom jednoznačne v rozpore so základným ústavným právom na súdnu ochranu. Každý si totiž môže pred súdom uplatniť svoje, hoci aj domnelé právo (!), pričom len súd môže posúdiť, či takéto právo existuje a je potrebné mu poskytnúť ochranu. Na druhú stranu je absurdné, ak by bol ktokoľvek za aplikáciu jeho ústavného práva na súdnu ochranu zo strany súdov sankcionovaný osobitným zadosťučinením pre protistranu. V prípade straty sporu predsa znáša neúspešná strana trov konania protistranu. Tým zákonodarca zabezpečuje, aby nedochádzalo k zneužívaniu súdov a šikanovaniu iných osôb neustálym uplatňovaním nedôvodných žalôb. Ak by však súdy začali vykladať ust. § 3 ods. 5 ZoOS tak, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie vzniká spotrebiteľovi pri úspešnej obrane v súdnom konaní, potom jednoznačne upierajú veriteľom ich právo na súdnu ochranu a možnosť uplatnenia hoci aj domnelého práva bez rizika, že v prípade prehry v spore budú okrem trov konania protistrán znášať aj absolútne nespravodlivé finančné zadosťučinenie, hoci ich konaním nevznikla protistrane žiadna ujma a ani nedošlo k porušeniu žiadnych spotrebiteľských práv, len k realizácií ústavného práva na súdnu ochranu. Takýto súdny výklad ust. § 3 ods. 5 ZoOS je podľa názoru žalovaného v priamom rozpore s nálezom Ústavného súdu SR z 22. júna 2017, sp. zn. II. ÚS 796/2016-65. Súd má v zmysle odôvodnenia pôvodného rozsudku za to, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 6019803038 zo dňa 07.01.2016 (ďalej ako „zmluva o úvere“) neobsahuje povinné náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch – konkrétne v odseku 24. poukázal súd na údajnú absenciu predpokladov na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej ako „RPMN“) a konštatoval bezodplatnosť úveru. Žalovaná však zastáva názor, že tieto údaje obsahuje žalobcom podpísaný formulár Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré

predpoklady na výpočet RPMN obsahujú v časti 3. Rovnako predkladáme dokument Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov, ktorého hlavnou úlohou je informovať spotrebiteľa práve o výške RPMN a predpokladoch vstupujúcich do jeho výpočtu. Žiadna norma spotrebiteľského práva Slovenskej republiky alebo Európskej únie nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola vyhotovená ako jediný dokument. Ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby videl súd v skutočnosti, že „dohodnutý úrok je v rozpore s dobrými mravmi“. S týmto názorom súdu sa žalovaná rovnako nestotožňuje. V čase uzavretia zmluvy o úvere existoval jednoznačný zákonný rámec, ktorý určil maximálnu odplatu, ktorú môže veriteľ od spotrebiteľa požadovať. Tento rámec je stanovený, že za odplatu považuje úrok, poplatky a akékoľvek iné náklady. Z toho je možné vyvodiť, že zákonodarca stanovil nie len maximálnu výšku odplaty (ako množinu všetkých nákladov spojených s úverom), ale aj maximálnu výšku úrokovej sadzby, ako jednu z jej súčastí. V prípade ak je odplata dohodnutá len vo výške úrokovej sadzby a nie sú dohodnuté žiadne ďalšie poplatky alebo iné náklady, výška úrokovej 5 15Csp/106/2022

sadzby je zároveň jedinou odplatom za poskytnutý úver. S ohľadom na dátum uzavretia zmluvy o úvere je pri určovaní najvyššej prípustnej odplaty potrebné vychádzať z tabuľky „Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrtrok 2015“¹. Pre daný typ úveru (stípec s údajom o RPMN pre „Zmluvná splatnosť nad 1 do 5 rokov vrátane“) bola v danom čase hodnota priemernej RPMN pri úveroch poskytovaných bankami vo výške 13,36 % (maximálna odplata bola vo výške 26,72 %), pričom v zmluve o úvere dojednaná odplata najvyššia prípustnú odplatu neprekračuje. Zmluvne dojednaná odplata teda spĺňa všetky zákonné limity. Existujúce záväzky spotrebiteľa veriteľ overil dopytom do úverového registra, ktorý z ktorého je zrejmé, že spotrebiteľ mal v čase podania žiadosti o úver štyri splátkové úverové vzťahy s mesačnou splátkou 123 €. Žalovaný v žiadosti o úver deklaroval príjem vo výške 700 € u zamestnávateľa ATL, s.r.o. Košice na dobu neurčitú. Spotrebiteľ ďalej uviedol v žiadosti o úver rodinný stav vdovec a počet vyživovaných detí 0. Tieto informácie môže veriteľ získať výlučne od spotrebiteľa a so žiadnych iných verejných zdrojov, pričom spotrebiteľ je v zmysle ust. § 7 ods. 2 ZoSU povinný poskytnúť veriteľovi pravdivé informácie. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy sumu životného minima vo výške 198,09 €, V tejto súvislosti si dovoľujeme upriamiť pozornosť súdu na skutočnosť, že pri posudzovaní žiadosti o úver bola v rámci mesačných nákladov žiadateľa o úver braná do úvahy paušálna suma – suma životného minima stanovené nezávisle od vôle žalovanej. Poskytovatelia úverov ani v súčasnosti, po niekoľkonásobnom sprísnení podmienok poskytovania úverov, nie sú povinný žiadať preukazovanie konkrétnych mesačných nákladov (napríklad faktúrami za telefón, bývanie a pod.). Uvedené nie je realizované jednak z dôvodu zachovania transparentnosti – inak by žiadateľovi o úver postačovalo zatajiť existujúce výdavky na zlepšenie svojej platobnej kapacity a jednak z dôvodu častých zmien výšky týchto nákladov. Zastávame preto názor, že uplatňovanie paušálnych výdavkov vo výške životného minima žiadateľa o úver a členov jeho domácnosti voči ktorým má vyživovaciu povinnosť, v rámci overovania platobnej kapacity spĺňa predpoklady postupu s odbornou starostlivosťou. Zároveň zastávame názor, že súd v Pôvodnom konaní nepostupoval správne, nakoľko z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že súd považoval za sporné skúmanie bonity, napriek tomu, že žalovaný (vtedajší žalobca) tieto skutočnosti nenamietal. Súd preto podľa názoru žalovanej postupoval v rozpore s ust. § 150 a § 151 Civilného sporového poriadku, čím porušil právo žalovanej na spravodlivý proces. Žalovaná navrhuje, aby konajúci súd žalobu zamietol a priznal žalovanej náhradu trov konania vo výške 100 %. 4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného podaním doručeným Okresnému súd Prešov 13.09.2022 vyjadril, tak že uviedol: Žalovaná neuznáva nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie čo do dôvodu, ani čo do výšky. Nesúhlasím s tvrdeniami žalovanej uvedenými vo vyjadrení, pričom jej jednotlivé argumenty iba preukazujú opodstatnenosť žaloby. Žalovaná sa vo svojom vyjadrení zaoberá najmä perfektnosťou úverovej zmluvy, čo je v tomto konaní irelevantné a zároveň jej argumentácia je v rozpore s princípom res iudicata. Práve argumentácia žalovanej nasvedčuje a preukazuje, že žalovaná si nepriznáva pochybenie a porušenie spotrebiteľských noriem, čo len odôvodňuje opodstatnenosť tejto žaloby s poukazom na jednotlivé ciele inštitútu PFZ. V základnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16Csp/27/2022 bol žalobca v celom rozsahu úspešný, keď nebol zaviazaný k povinnosti zaplatiť pohľadávku vo výške 28,40 € s príslušenstvom, t.j. celkovo sumu 100,02 €, keďže zo strany žalovanej došlo k porušeniu spotrebiteľských práv a povinností, a vtedajšia žalobkyňa (terajšia žalovaná) ani nepodala odvolanie. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má mať charakter sankcie, ktorá má postihovať toho, kto vo vzťahu k spotrebiteľovi postupoval v rozpore so zákonom. Sofistikovaný postup žalovanej, ktorá skúšajúc súdnu moc si uplatňuje nedôvodnú pohľadávku, je prejavom dôvodnosti žaloby na priznanie PFZ. Krajský súd v Prešove v rozsudku zo dňa 07.12.2017 sp. zn. 3Co/101/2017 konštatoval: „Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti

ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.“ Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa v žiadnom prípade neustanovuje exaktne podmienku, aby bol spotrebiteľ povinný z pozície žalobcu na súde domáhať sa ochrany svojich práv. Hypotéza právnej normy uvedenej v ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa absolútne žiadnym spôsobom nešpecifikuje a nerozlišuje, či takáto osoba musí v konaní vystupovať ako žalobca alebo žalovaný, resp. zákonodarca exaktne neustanovil, že: „spotrebiteľ, ktorý podal žalobu na súd proti porušiteľovi“, t.j. „úspešné uplatní“ sa nerovná „podal žalobu“. Reštriktívny výklad predmetného ustanovenia žalovanou je podľa môjho názoru v rozpore s vôľou zákonodarcu, resp. cieľom samotnej normy, a to dosiahnuť vysokú úroveň ochrany práv spotrebiteľov, čo vyplýva aj zo samotného názvu zákona č. 250/2007 Z.z.. V zásade je v práve potrebné uplatňovať doslovný gramatický výklad. Pričom pri citovanom ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa poukazujem navyše na formálno-systematický výklad (argumentum a rubrica), keďže jeho účelom, ako aj zmyslom citovaného zákona je „ochrana spotrebiteľa“ a nadpis § 3 predmetného zákona „Práva spotrebiteľa“. Nadpis a pomenovanie sú bezpochyby integrálnou súčasťou právneho predpisu, ktorým zákonodarca vyjadruje, že sa určité ustanovenia vzťahujú k určitej veci alebo inštitútu a spolu obsahovo súvisia. Argumentácia žalovanej v žiadnom prípade nezodpovedá logickému a teleologickému výkladu, ako si to predstavuje žalovaná a uvádza vo svojom vyjadrení. Ako je zrejmé z obsahu súdneho spisu v základnom konaní, predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere koncipovala žalovaná a táto bola aj iniciátorom súdneho konania. Inštitút PFZ má zabrániť takémuto nekalému konaniu zo strany dodávateľa. Akceptovaním právneho záveru žalovanej by strácal inštitút primeraného finančného zadosťučinenia svoj odradzujúci účel. Dodávatelia by teda mohli na všeobecných súdoch, bez obavy „skúšať“ uplatniť svoje nedôvodné pohľadávky s vedomím, že takéto ohrozenie práv spotrebiteľov by nevyvolalo žiaden sankčný následok. Zároveň by sa právne nezalým spotrebiteľom, ktorí až v súdnom konaní zistia porušenie práv a povinností dodávateľom, znemožnilo následne využiť prostriedok relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy.

Poukazujem na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.“ Poukazujem na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/26/2013 zo dňa 23.05.2013: „V prejednávanej veci predmetom konania je nárok žalobkyne opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie dvoch predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Bez právneho významu je to, či ujma spotrebiteľovi vznikla, nakoľko postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.“ Z dikcie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a odôvodnenia dovolacieho súdu je zrejmé, že zákonodarca vôbec

nestanovil podmienku vzniku, resp. preukazovania akejkoľvek ujmy. Jedná sa iba o neprípustný extenzívny výklad contra legem žalovanej. Výška finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť. Poukazujem na charakter, zmysel a účel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia a dávam do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017: „Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Primeranosť sumy 100,02 € je vzhľadom najmä na postoj žalovanej a intenzitu zásahu evidentne daná. Žalovaná nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť a podľa jej názoru nedošlo k žiadnemu porušeniu spotrebiteľských práv a povinností. Ako už bolo viackrát uvedené, princípom a zmyslom konania o priznaní PFZ je ako sankcionovať dodávateľa, tak aj zadosťučiniť spotrebiteľovi. Celé posudzovanie primeranosti výšky finančného zadosťučinenia vychádza z okolností týkajúcich sa základného konania. Je nepochybne zrejmé, že spotrebiteľ ako „obyčajný občan“ v základných konaniach pociťuje výrazné stresové vypätie, nielen z dôvodu neskúsenosti so súdnou mocou, ale aj zo skutočnosti, že čelí sporu s

ekonomicky, právne a spoločensky silnejším protivníkom, navyiac ak je v pozícii žalovaného. na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považujem uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Mnou uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovanú, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanej, aby sa nedopúšťala recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov a iniciovaním takýchto nedôvodných súdnych konaní. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovanej voči svojim pochybeniam je uplatnená suma nielenže primeraná, ale zjavne aj nízka. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Posudzovaniu výšky PFZ žalobca poukázal na zásadné uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/53/2016, zo dňa 04.10.2016, z ktorého poukazujem na odsek 16. odôvodnenia. Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 23Co/42/2019, zo dňa 29.01.2020, výška PFZ môže dosiahnuť až výšku majetkovej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila (odôvodnenie odsek 8.) Obdobne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Co/72/2019, zo dňa 17.02.2020; sp. zn. 7CoCsp/16/2020, zo dňa 20.08.2020; sp. zn. 11Co/101/2018, zo 14.02.2019; sp. zn. 12Co/49/2018, zo dňa 05.03.2019; sp. zn. 13Co/89/2019, zo dňa 27.10.2019; sp. zn. 18Co/100/2019, zo dňa 20.01.2020; sp. zn. 22Co/100/2019, zo dňa 21.11.2019. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobil, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva. Poukazujem pritom na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie vo výške v akej bola, v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená. Osobitne žalobca dáva do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 21Co/31/2018, zo dňa 16.10.2018, týkajúci sa obdobnej veci, v ktorej bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie v takej výške, v akej sa mienil žalovaný na úkor spotrebiteľa obohatiť (1 022,52 €), z ktorého vyberám: „Pri posudzovaní primeranosti odvolací súd zohľadnil predovšetkým výšku bezdôvodného obohatenia, ktoré sa snažil získať žalovaný, pričom rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky, konanie, obdobné konaniu žalovaného, vyhodnotila ako úmyselné, s 8 15Csp/106/2022

cieľom získať majetkový prospech na úkor spotrebiteľa. Takto priznané finančné zadosťučinenie je zároveň vyrovnaním ujmy žalobkyne a satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť, rovnako tak sankciou, postihujúcou žalovaného, ktorý protiprávne konal.“ Aj keď výška PFZ je vecou voľnej úvahy súdu, tak táto voľná úvaha by mala zodpovedať individuálnym konkrétnym danostiam tej ktorej veci, s dôrazom na objektívne kritériá, lebo len tieto objektívne kritériá sú pre voľnú úvahu aj objektívne porovnateľné. Čo sa týka výšky PFZ poukazujem aj na rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14C/295/2014, zo dňa 24.09.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/471/2015, zo dňa 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017, zo dňa 30.01.2019, ktorým bolo priznané PFZ vo výške 1 194,98 €, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Žaloba netvrdí, že suma, o ktorú sa dodávateľ pokúsil bezdôvodne obohatiť má byť sumou, vo výške ktorej má byť priznané aj PFZ, avšak tvrdí, že je to jediné objektívne a exaktné kritérium a preto by malo byť brané do úvahy ako kritérium prvoradé. Poukazuje, že ujma, ktorá konaním žalovanej vznikla nebola len v akademickvej rovine, ale preukázateľne hrozil zásah aj do mojej majetkovej sféry, keďže hrozilo zníženie môjho rodinného rozpočtu a životnej úrovne. Podotýka, že žalovaná sa nielen chcela bezdôvodne obohatiť, ale sa aj bezdôvodne obohatila, keďže úver som preplatil.

5. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu podaním doručeným Okresnému súd Prešov 03.11.2022 vyjadril, tak že uviedol: Na doplnenie, že primerané finančné zadosťučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania. V súvislosti so satisfakčnou funkciou poukazujeme na skutočnosť, že žalobca neuviedol jediný dôkaz alebo tvrdenie, že toto ustanovenie pre neho malo akýkoľvek nepriaznivý následok. Požadované primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100,20 €, zo sporu, ktorého predmetom bolo zaplatenie sumy 28,40 € považujeme za viac než eprimerané. Zastáva preto názor, že za súčasnej situácie by priznaním finančného zadosťučinenia žalobcovi došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa a k aprobovaniu konania, ktorým sa žalobca snaží zneužiť svoje postavenie

a ustanovenia zákona upravujúce ochranu spotrebiteľa a získať tak pre seba majetkový prospech. Takémuto konaniu podľa názoru žalobcu nemožno poskytnúť súdnu ochranu. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadostučinenia poukazujeme aj na Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 8CoCsp/13/2021, zo dňa 31.01.2022, v ktorom Krajský súd Prešov potvrdil rozsudok Okresného súdu Humenné, vo veci spotrebiteľskej zmluvy s mnohonásobne vyšším úverovým rámcom 2800,- € a priznal žalujúcej strane primerané finančné zadostučinenie vo výške 200,- € (približne 7% z úveru). Žalovaný poukazujeme aj na Rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Csp/31/2021 zo dňa 14.05.2021 „Vzhľadom na vyššie uvedené súdom vymedzené kritéria má súd za to, že suma vo výške 150,- eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadostučinenia (keďže morálnym zadostučinením bol aj rozsudok vo veci sp. zn. 19Csp/102/2018 a je ním aj odôvodnenie tohto rozsudku) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním. Na druhej strane však finančné zadostučinenie nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Ako bolo uvedené vyššie pri rozhodovaní o nároku na finančné zadostučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu. Súd považuje sumu vo výške 150,- eur za primeranú..“ Žalovaný zastáva preto názor, že s poukazom na absenciu akejkoľvek ujmy spotrebiteľa, by primerané finančné zadostučinenie nemalo byť priznané.

Žalovaná navrhuje, aby konajúci súd žalobu zamietol a priznal žalovanej náhradu trov

konania vo výške 100 %.

6. Na pojednávaní dňa 24.01.2023 žalovaný uviedol: Žalovaný odkazuje na písomné podania doručené v tomto konaní. Návrh na primerané finančné zadostučinenie považuje za nedôvodný a za nepreukázaný. Keďže žalobca nebol v pôvodnom konaní aktívne nevystupoval, žiada žalobu zamietnuť. Žaloba si naďalej uplatňuje nárok, ktorý považuje za preukázaný a daný, stotožňuje sa s predbežným názorom súdu a čo sa týka výšky, ktorá závisí od úvahy súdu v tomto smere bolo prihliadané na výšku hrozacej ujmy, ktorá spotrebiteľovi mohla vzniknúť, navrhuje žalobe vyhovieť a priznať mu právo na náhradu trov konania.

7. Súd vo veci vykonal dokazovanie všetkými dôkaznými prostriedkami, ktoré súdu predložili alebo označili strany konania: Žaloba na č.l. 1-5, rozsudok OS PO 16Csp/27/2022 na č.l. 7-11 zo dňa 19.05.2022, vyjadrenie žalovaného zo dňa 11.08.2022 na č.l. 20-29, zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 07.01.2016 na č.l. 30-37, dáta dopytu na č.l.38-40, replika žalobcu zo dňa 13.09.2022 na č.l. 51-54, vyjadrenie žalovaného zo dňa 04.11.2022 na č.l. 59-62, súd konštatuje, že v súlade s § 204 CSP prečítal alebo oboznámil obsah tých listín, ktoré neboli doručené, alebo ktoré strany spochybňujú. Strany sporu výslovne nespochybnili žiadnu z týchto listín.

8. Na základe uvedeného súd zistil nasledujúci skutkový stav:

Okresný súd Prešov v konaní 16Csp /27/22 rozsudkom zo dňa 19. mája 2022 vo veci žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., proti žalovanému A. B. rozhodol tak, že žalobu zamietol. Čo sa týka trov konania rozhodol, že žalovanému sa náhrada trov nepriznáva a žalobca nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu domáhal, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu sumu 28,40 EURO, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z jednotlivých súm uvedených v žalobe. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca poskytol žalovanému pôžičku na základe zmluvy o pôžičke vo výške 778 EURO – spotrebiteľský úver. Súd konštatoval, že medzi stranami sporu bola uzavretá predmetná zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Súd z predložených dôkazov mal za to, že v zmluve o úvere absentuje ustanovenie týkajúce sa predpokladov pre výpočet RPMN, súd preto musel dospieť k záveru, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN, čo bola v čase uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere podstatná náležitosť spotrebiteľskej zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona číslo 129/2010. Súd dospel k záveru, že dohodnutá úroková sadzba vo výške 26,70 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi, a preto v tejto časti je zmluva v zmysle § 41 OZ neplatná. Súd zároveň konštatoval že žalobca nepreukázal, že skúmal s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného platiť spotrebiteľský úver v zmysle § 7 zákona číslo 129/2010. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný čerpal úver vo výške 778 eur a poukázal úhrady celkovo vo výške 1.107,60 eur, súd preto žalobu zamietol.

9. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má

právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

10. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. osoba, ktorá na súde úspešne

uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo 10 15Csp/106/2022

povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

11. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu

formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

12. Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné

ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

13. Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej

zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej

zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Vo veci 16Csp/27/2022 Okresného súdu Prešov sa žalobca (v tomto konaní žalovaný)

domáhal o zaplatenie 28,40 EURO s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania. určenie neprijateľnosti zmluvné podmienky. Žalobca bol v konaní úspešný.

16. Žalovaný si teda bez akýchkoľvek pochybností v inom súdnom konaní neúspešne uplatnil

právo na plnenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

17. Žalobca aj s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16Csp/27/2022, v ktorom bola súdom spochybnená dôvodnosť žaloby, bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia konania. Ako to žalobca v replike sám uvádza je nepochybne zrejmé, že spotrebiteľ porušenie jeho spotrebiteľských práv nútený brániť sa základnom konaní, a teda podstúpiť súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľa na súde úspešný.

18. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci k vzniku ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností došlo. (obdobne Rozsudok Krajského súdu v Prešove 7Co/125/2019. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri

jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je preto potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 15,- Eur v časti základného konania o bezdôvodné obohatenie. Táto čiastka zodpovedá o niečo viac ako jednej polovici sumy 28,30 Eur, ktorú si chce úspešne žalovaný uplatniť voči žalobcovi v základnom konaní súdnou cestou. Priznané finančné zadosťučinenie v celkovej výške 15,- Eur je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úverových zmlúv závadne konal. Preto súd priznal žalobcovi právo na primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu 15,- Eur.

19. Keďže si žalobca uplatňoval výšku primeraného finančného zadostiučinenia 100,02 Eur a súd mu priznal do výšky 15 Eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

20. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

22. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % počítaných zo sumy uvedenej vo výroku I tohto rozsudku, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Pre výpočet trov právneho zastúpenia sa bude vychádzať z výšky priznanej sumy, pretože žalobca bol úspešný v základe nároku, ktorého výška záležala na posúdení súdu. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
 - b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
 - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- 12 15Csp/106/2022
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
 - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.